

Krisen. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vilde have haft en langsom Stigning til Pari, det ærede Medlem har jo forlængst erklæret, at Pari burde være Maalet for Regeringens Valutapolitik, men det ærede Medlem ønskede en Hvile- og Pauseperiode i Regeringens Valutapolitik, en Udsættelse af det sidste Spring til Pari. Det ærede Medlem vilde fornægte sit bedre Jeg, hvis han ikke i en saa afgørende Sag havde forlangt baade Hvile, Pause og Udsættelse. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard hører til den Kategori af liberale Politikere, om hvilke den italienske Premierminister for ikke længe siden har sagt, at de er altid bange for sig selv, naar de undtagelsesvis har haft Mod til at tage en Beslutning af betydelig Rækkevidde.

Hvad det ærede Medlem Hr. Rode angaar, vil jeg gerne fortsætte der, hvor det ærede Medlem Hr. Slebsager sluttede i Gaar. Jeg tror, det har en ikke ringe Interesse for Offentligheden og for Vælgerne i Særdeleshed at blive klare over, hvorledes den ærede Fører for den radikale Gruppe i Virkeligheden har stillet sig i denne Sag. Af det ærede Medlem Hr. Slebsager har vi jo faaet at vide nøjagtigt og uimodsigeligt, hvad der var det ærede Medlem Hr. Rodes Stilling i Valutaspørgsmaalet indtil Valutaforliget i December 1924.

Formanden: Jeg henstiller til det ærede Medlem ikke fremdeles at fortsætte med Valutaspørgsmaalet og de andre Sager, men ogsaa vende sig til det foreliggende Lovforslag.

Holstein: Den højtærede Formand vil vist være enig med mig i, at Spørgsmaalet om den hurtige Deflations Indvirkning paa den nuværende Krise er blevet behandlet af foregaaende Talere. Jeg skal fatte mig i største Korthed paa dette Punkt, men jeg mener, det kan have Interesse at se, hvorledes den radikale Gruppe i Virkeligheden har stillet sig i Valutaspørgsmaalet. Det skal kun blive ganske kort.

Formanden: Det ærede Medlem har ogsaa faaet Lov til at tale om dette Spørgsmaal, men jeg henstiller til det ærede Medlem ikke at fortsætte alt for længe dermed.

Holstein: Nej. Jeg vil blot have Lov til at gøre opmærksom paa, hvorledes det ærede Medlem Hr. Rode udtalte sig i denne Sag i Sommeren 1925, i Slutningen af Juli 1925, da vi havde en ekstraordinær Rigsdagssamling, og da Kronen, paa Grundlag

af det Valutaforlig, han selv havde været med til, var steget til en Kurs af 84. Det ærede Medlem Hr. Rode udtalte her, at der laa i Valutaordningen et Krav om, at Svingningerne op og ned skulde ophøre, og et Krav om, at Kronestigningen skulde foregaa i langsomme Trin, i langsom opadgaaende Stigning. Dette havde imidlertid ikke fundet Sted, idet Nationalbankens Politik havde ført til, at Kronen var sprunget meget hurtigere end forudsat.

Det ærede Medlem udtalte følgende: Det er „ganske sikkert ikke urigtigt, hvad der fra Nationalbankens Side er blevet sagt, og ogsaa blev sagt i Valutaraadet, da Drøftelserne fandt Sted før Ordningens Tilvejebringelse, at Muligheden for Fartens Afgrænsning var yderst tvivlsom“. Og saa følger det ærede Medlem Hr. Rode til: „hvis Nationalbanken ikke mente sig i Stand til at holde denne Kurs, vilde det have været ganske uforsvarligt, at den ikke havde gjort Forsøg paa at bremse den hurtige Stigning ved Midler af bankteknisk Natur“. Altsaa, det ærede Medlem accepterer fuldt ud de Spring, der nu har fundet Sted, han accepterer Stigningen til 84, han protesterer ikke derimod. Derimod siger han: „Det laa i Valutaordningen, at man inden de 2 Aar, som denne omfattede, skulde have tilendebragt sine Overvejelser og fastlagt den danske Valutapolitik's Endemaal“. Og endvidere siger det ærede Medlem: „Men hvad der er sket, gør det jo nødvendigt at fremskynde denne Overvejelse“. Og saa rejser det ærede Medlem det Spørgsmaal, om det er bedst hurtigt at komme videre ad den Vej, efter at man nu er naaet til de 84, eller om man skal gaa langsomt frem. Det ærede Medlem siger: „I saa Henseende er der nu stor Tvivl om, hvad der vil blive mest smertefuldt, om det er den langsomme Stigning op imod Pari, som jo nogle tror var det skønneste. Erfaringerne fra Italiens langsomme Generobring af sin Mønts Værdi i en tidligere Periode taler ikke for, at dette er nogen ønskværdig Tilstand. Den hurtige Krise, som en Tilbagevenden til Pari medfører, vilde fremkalde andre Smerter og Nedskrivning og Fæstnelse af Kronen atter andre“. „Jeg er tilbøjelig til at tro, at man dog fra alle Sider, saaledes som Forholdene for Øjeblikket er i Verden i Modsætning til tidligere, overdriver Ulempene ved en hvilken som helst af de Ordninger, der maatte blive truffet“ — nu er Deflationen altsaa Hovedaarsagen — „men Samfundets, Statsmagtens og Nationalbankens Pligt er det naturligvis at overveje, hvilken af disse Veje det vil være mindst smertefuldt for Sam-